

restringován s odůvodněním, že je postradatelným dne 21. ledna 1926, běží od toho dne tato 90denní lhůta k podání žaloby (§ 2 zák. ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n.). Žaloba podaná dne 10. července 1934 je opožděná.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody :

Dovolatel dovozuje, že se na jeho žalobu nevztahuje ustanovení § 2 odst. 1. zákona ze dne 15. října 1925 čís. 217 sb. z. a n. o propadné lhůtě. Služební poměr žalobce jako zaměstnance státních drah byl poměrem soukromoprávním. I žalobní nárok, vyvozovaný z tohoto služebního poměru, jest povahy soukromoprávní. (Viz též rozh. čís. 9875 sb. n. s.). Jest řešiti jen otázku, zda tu jde o takový soukromoprávní nárok, o němž podle zákonů o tom vydaných má rozhodovati úřad správní (§ 105 ústavní listiny a § 1 zákona čís. 217/25 sb. z. a n.). Žalobce byl nuceně přeložen do trvalé výslužby s odbytým jednou pro vždy. Šlo tedy o nucený odchod podle § 13 odst. 1. zákona ze dne 22. prosince 1924 čís. 286 sb. z. a n., jehož bylo ve smyslu § 16 téhož zákona obdobně použito u žalobce jako smluvního zaměstnance. Nyní se žalobce domáhá uznání neúčinnosti restriktivního výměru a jako důsledek toho požaduje zároveň zaplacení služebních požitků za poslední tři roky před podáním žaloby. Závazek žalovaného státu k požadovanému plnění opírá o tvrzení, že nebyl služebně postradatelný, a že proto důvod použitý pro restrikcí neodpovídal skutečnosti. Ustanovením § 15 odst. 4 zákona čís. 286/24 sb. z. a n. bylo vyhrazeno rozhodnutí a opatření podle §§ 9 až 13 správním úřadům tam jmenovaným. Ředitelství státních drah v B. a ministerstvo železnic rozhodovaly v tomto případě jako úřady správní, zmocněné k tomu zvláštním zákonem, ne jako soukromý zaměstnavatel. Bylo-li však rozhodnuto správním úřadem o soukromoprávním poměru žalobcově, jenž jest základem žalobního nároku, a byl-li správní úřad zvláštním zákonem — t. j. ustanovením § 15 odst. 4 zákona čís. 286/24 sb. z. a n. — ustanoven jako příslušný k tomuto rozhodnutí, byl žalobce sice oprávněn, aby se domáhal nároků nyní uplatňovaných žalobou na řádném soudě podle § 1 odst. 1 a 3 zákona čís. 217/25 sb. z. a n., ale musil by tak učiniti v propadné lhůtě, stanovené v § 2 tohoto zákona. (Srovn. obdobné rozhodnutí čís. 8053 sb. n. s.). Žaloba byla podána dávno po uplynutí uvedené propadné lhůty, a je proto opožděná.

Čís. 14400.

Obmeškaný vydražitel ručí podle § 155 ex. ř., třebaže byl zbaven svéprávnosti, stalo-li se tak teprve po právomoci příklepu a po uplynutí lhůty, v níž mělo nejvyšší podání jím býti zapraveno.

Otázku, zda obmeškalý vydražitel byl nepřičetný již v době před vydáním usnesení o zbavení svéprávnosti lze řešiti jen pořadem práva.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, R I 524/35.)

Prv ý s o u d vyslovil, že obmeškalý věřitel Vavřinec W. nemá ručiti za schodek, který vznikne při opětné dražbě, ani vadiem, ani svým zbývajícím majetkem, neboť podle spisu L . . . byl dán pod opatrovnictví a v lékařském dobrozdání bylo vysloveno, že nemůže býti činěn zodpovědným, pokud jde o složení nejvyššího podání. R e k u r s n í s o u d zrušil usnesení prvního soudu a nařídil mu, by podle § 155 (2) ex. ř. zjistil z moci úřední schodek na nejvyšším podání a útraty nové dražby. D ů v o d y: Pozůstalost byla přiklepnuta pravoplatně Vavřinci W., a to za nejvyšší podání 131.000 Kč. Vavřinec W. nesplnil dražebních podmínek. Při opětné dražbě bylo dosaženo nejvyššího podání jen 95.000 Kč. Za tento schodek a výlohy opětné dražby ručí promeškavší vydražitel podle § 155 odst. 1 ex. ř. bez ohledu na to, že po pravoplatném udělení příklepu byl zcela zbaven svéprávnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Nejvyšší soud dovodil v rozhodnutí čís. 11312 sb. n. s., že zbavení svéprávnosti pro choromyslnost působí od nynějška (ex nunc) a že po dobu zbavení svéprávnosti trvá nezpůsobilost k právním jednáním nepřetržitě do doby, dokud nebylo zrušeno opatrovnictví nad choromyslným. Pokud však jde o dobu předcházející soudnímu usnesení o zbavení svéprávnosti, rozhoduje skutečný stav v čase uzavření toho kterého právního jednání a břímě průvodní stíhá toho, kdo tvrdí tehdejší nezpůsobilost jednajícího. Vydražená nemovitost byla Vavřinci W. pravoplatně přiklepnuta dne 21. září 1933 za 131.000 Kč a nejvyšší podání mělo býti hotově složeno u soudu a to čtvrtinou ve čtrnácti dnech po pravomoci příklepu a zbývající část ve dvou stejných lhůtách ve dvou měsících po tom, co příklep nabyl právní moci. Vavřinec W. byl pak zbaven svéprávnosti usnesením okresního soudu ze dne 19. března 1934, tedy značný čas po pravomoci příklepu i po uplynutí lhůty, v níž mělo nejvyšší podání býti zapraveno vydražitelem. Nedostál-li vydražitel své povinnosti, aby včas složil nejvyšší podání a byla-li proto navržena i povolena opětná dražba, ručí jmenovaný jako obmeškalý vydražitel podle zákona (§ 155 ex. ř.) za schodek při nejvyšším podání a za náklady na opětnou dražbu a nemůže se této ručební povinnosti zbaviti v nynějším řízení tvrzením, že byl již jako nepříčetný v době dražby a příklepu. Otázku, zda jmenovaný byl již nepříčetný v době před vydáním usnesení o zbavení svéprávnosti a jaké právní účinky by měla jeho nezpůsobilost k právním jednáním na nesložení nejvyššího podání včas, bylo by lze řešiti jen pořadem práva.

Čís. 14401.

Byla-li písemnost smlouvy určena vůlí stran, platí předpis § 886 obč. zák., že smlouva stává se skutkem teprve jejím podpisem a platí podle § 884 obč. zák. právní domněnka, že strany před podpisem nechtějí býti vázány. Ústní ujednání neplatí v takovém případě ani jako předběžná smlouva podle § 936 obč. zák.

(Rozh. ze dne 24. května 1935, Rv I 1070/33.)